

Vergeet mij niet

ANJA FELIERS

Vergeet mij niet

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tweede herziene druk

Coverontwerp | b'IJ Barbara

Coverfoto | Shutterstock

D/2016/45/459 | NUR 332

ISBN 978 94 014 2909 2

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Wim

Zijn bed voelde vreemd aan. Alsof het het zijne niet was. Een vrouwenstem had hem gewekt, maar hij hield zijn ogen halsstarrig dicht. Later drong tot hem door dat de vreemde vrouwenstem afkomstig was van zijn wekkerradio.

Hij was nog zo moe. Of misschien was 'uitgeput' een beter woord. Ondanks zijn slaapdronken toestand drong tot hem door dat hij moest opstaan. Maar zijn lichaam leek te weigeren. Zonder het zich te realiseren drukte hij zijn wekkerradio uit en draaide hij zich er met zijn rug naartoe. Hij trok het laken over zijn hoofd en liet zich nog even wegglijden. Zo moe. Zo verschrikkelijk moe. Hij zou er heel wat voor overhebben om een paar dagen aan één stuk te slapen. Nergens rekening mee te hoeven houden. Geen verantwoording te hoeven afleggen.

Een stem ergens ver weg riep zijn naam.

'Jahaa', reageerde hij ontstemd. 'Ja, nog even. Ik kom zo. Echt. Ik kom.'

Zijn woorden ontsnaptten aan zijn mond zonder dat hij het besepte. De slaap was hardnekkig en weerloos liet hij hem toe.

Veel te vlug daarna klonk er een stem naast hem. Opnieuw hoorde hij zijn naam. Dwingender. Onontkoombaar.

'Wim, sta op! Je bent laat. Té laat.'

'Jahaa', weerde hij de stem af.

'Wim!' Het drong tot hem door dat het Saskia was die

naast hem stond. Waarom leek het alsof hij zijn ogen niet open kreeg? Wat weerhield hem ervan om op te staan?

‘Je moet nu echt opstaan.’ Saskia’s stem klonk ongedurig.

‘Ja, ik sta op.’ Hij ging rechtop zitten in zijn bed terwijl Saskia de gordijnen weinig subtiel opentrok. Hij haatte het licht dat hem verplichtte sneller wakker te worden.

Terwijl hij vermoeid zijn benen uit bed tilde en zuchtend zijn hoofd vasthield, jutte Saskia hem verder op.

‘Je bent echt laat, Wim. Schiet nu op.’

‘Jahaa’, zei hij weer. Hij deed moeite zich te beheersen. Ze wist toch hoe vermoeid hij was de laatste weken? Het gejack van Fenne werkte al nachtenlang op zijn zenuwen. Hij verdroeg het niet langer. De grenzen van het menselijke waren wat hem betrof overschreden.

Terwijl hij zijn kleren bij elkaar zocht, be kroop hem de neiging om terug naar bed te gaan. Hoeveel zou het uitmaken als hij zich een dag ziek zou melden op zijn werk? Hij was niet onmisbaar. Zijn verzekeringspolissen zouden niet wegllopen. Zijn baas zou hem niet met de nek aankijken als hij een dag niet kwam opdagen. Maar Wim was niet ziek. En ook al was hij de enige die dat zou weten, het was voldoende. Zijn verantwoordelijkheidszin was groot. Dus sukkelde hij richting badkamer. Op de automatische piloot waste hij zich terwijl hij Saskia nogmaals hoorde roepen. Hij vroeg zich plotseling af hoe laat het dan wel was. Het was vreemd hoe het waas dat over hem heen hing maar niet wilde optrekken. Hij had gisteravond een slaappil ingenomen zodat hij kon slapen ondanks Fennes geschreeuw. De pil had geholpen, maar het leek alsof ze nog steeds werkte. Kon dat? Was hij daarom zo loom? Hij had geen besef van tijd of ruimte, hij wist zelfs niet welke dag het was. Vaag drongen zich beel-

den aan hem op van afgelopen nacht. Saskia die aan zijn arm trok. Het nachtelijke geschreeuw van Fenne ergens verder weg. Wim probeerde te focussen op die beelden, maar ze zaten aan de rand van zijn herinnering en net op het moment dat hij ze probeerde te grijpen, dreven ze verder van hem af.

Hij liet koud water uit de kraan lopen en gooide het in zijn gezicht en nek. Het bracht wat verkoeling. Het was nu al benauwd op de eerste verdieping. De hitte hing binnen, al wekenlang. Dat stemde hem niet vrolijker. Hij wreef door zijn licht krullende haarbos en probeerde hardnekkig rechtopstaande haartjes te bedwingen.

Toen hij gewassen en aangekleed de slaapkamer in liep om zijn horloge en zijn telefoon te pakken, wierp hij een blik op de wekkerradio. Het duurde even voordat tot hem doordrong hoe laat het was. Zag hij het goed? Over halfnegen al? Hij checkte zijn horloge en besepte dat hij echt laat was. Veel te laat.

Toen hij de keuken binnenkwam, liep zijn moeder hem voor de voeten. ‘Oma’, zei hij geïrriteerd en hij duwde haar ongeduldig voor zich uit. Oma was een stuk kleiner dan hij en hij kon haar makkelijk aan de kant schuiven.

‘Goeiemorgen.’ Hun dochter Bo zat aan tafel en peuzelde aan een broodje. Wim aaide haar even over haar hoofd en glimlachte vermoeid.

‘Je bent laat’, zei Saskia terwijl ze een kop koffie voor hem op tafel zette. ‘Wil je een boterham?’

Wim schudde zijn hoofd terwijl hij vocht met zijn das. Saskia’s woorden leken van ver te komen. Alsof ze vertraagd afgespeeld werden. Hij probeerde te begrijpen wat er met hem aan de hand was.

‘Wim!’ Saskia keek hem doordringend aan. ‘Ik vroeg of je

boterhammen mee wilt.’ Wim knikte en dronk afwezig van zijn koffie. Hij verbrandde zijn tong, hield een vloek binnen en zette de kop met een klap terug op tafel.

‘Ik moet weg’, zei hij. De blik op zijn horloge deed hem sneller handelen. ‘Mijn sleutels?’

Saskia reikte ze aan. ‘Wees voorzichtig’, zei ze. Of tenminste, dat dacht hij te verstaan.

Terwijl hij haastig naar buiten liep, riep Saskia hem nog iets na. Hij verstond het niet, maar nam ook niet de moeite een stap terug te zetten. In de auto bleef hij even roerloos achter zijn stuur zitten. Hij vroeg zich af of hij de dag wel aan zou kunnen. Saskia tikte plotseling op het raampje van zijn auto, wees op haar horloge en maande hem aan te vertrekken. Wim zuchtte hartgrondig. Hij startte de auto, reed hem uit de garage, zwaaide naar Saskia en Bo en bedacht dat hij nog welgeteld acht minuten had om op tijd op zijn werk te komen.

Saskia

Saskia had het altijd al geweten. Dat het noodlot hen zou treffen. Dat het een kwestie van tijd was. Vroeg of laat. Maar dat het zou gebeuren, daar twijfelde ze niet aan.

Ze kon het ook aan niemand uitleggen, deze angst, die onredelijk leek. Die voortkwam uit hersenspinsels die ze nooit echt met iemand durfde te delen.

Sinds de geboorte van Bo was dat gevoel er. In het ziekenhuis was ze geen seconde van haar zijde geweken. Ook wanneer de verpleegsters kwamen vragen of ze Bo 's nachts op de kinderkamer moesten leggen, zodat zij goed kon slapen, had ze dat geweigerd. Ze had het bedje waar Bo in lag naast zich getrokken en de hele nacht, elke nacht weer, had ze haar bedje bij een spijl vastgehouden. Bang dat iemand haar 's nachts zou meenemen. Bang dat ze het niet zou opmerken als dat zou gebeuren.

Ook later, thuis, bleef die bezorgdheid. Steeds opnieuw ging ze naar Bo kijken terwijl die sliep. En wanneer ze naar haar zin te diep sliep, rammelde ze met het wiegje om te zien of ze reageerde. Of er niets mis was met haar.

Haar eerste man Karel begreep dat benauwde gedrag van haar niet. Hij vroeg zich regelmatig hardop af of het wel normaal was, de paniekerige manier waarop ze met hun kind omging. Maar ze trok zich niet al te veel aan van zijn laatdunkende opmerkingen. Ze wist wat ze voelde. En ze wist ook dat ze geen ogenblik meer gerust zou zijn als ze geen gehoor gaf aan haar diepgewortelde angst.

Dat ze het zichzelf daarmee vaak moeilijk maakte, wist ze zelf ook wel. Ze kon immers niet elk ogenblik van elke dag en elke nacht op Bo letten. Zelfs wanneer ze bij haar dochter was, gingen er weleens dingen mis. Ze dacht terug aan die keer dat ze in de huiskamer stond te strijken terwijl Bo met de blokken speelde. Bo liep steeds van de ene kant van de kamer naar de andere. Heel stabiel was ze niet, want Bo was laat met lopen. Maar Saskia zag er geen onmiddellijk gevaar in. Ze had zich met haar strijkplank zo geïnstalleerd dat ze Bo niet in de weg stond en ook de snoeren vormden geen gevaar. Toch ging het mis. Terwijl Bo schaterlachend van de ene kant van de kamer naar de andere liep, bleef ze met haar schoentje haken onder de mat. Ze schoot voorover en sloeg met haar hoofd tegen de rand van de salontafel. Nog voordat Bo de grond volledig raakte en haar geschreeuw de ruimte vulde, was Saskia al bij haar. Het bloed dat uit de wond boven Bo's oog spoot, deed Saskia handelen zoals ze niet van zichzelf had verwacht. In twee tellen tilde ze Bo in haar armen, pakte een schone handdoek uit de wasmand, drukte die op Bo's voorhoofd en vloog de deur uit zonder die af te sluiten. De huisarts woonde een straat verderop en zonder na te denken liep ze daarheen. Er was geen spreekuur, maar de dokter was thuis. Binnen vijf minuten lag Bo op de behandeltafel, was haar wond ontsmet en plakte de dokter er een pleister op. Al die tijd had Saskia niet nagedacht. Ze had gereageerd vanuit een oerinstinct. Ze had gedaan wat ze moest doen. Toen ze daarna weer thuis was en Bo in de woonkamer op de bank lag te slapen met een grote pleister op haar voorhoofd, was tot haar doorgedrongen dat ze geluk had gehad. Dat Bo, als ze verkeerd was gevallen, haar oog kwijt had kunnen zijn. Ze had zonder te

aarzelen de mat onder haar salontafel vandaan getrokken en in de tuin in brand gestoken, nog voordat haar man had kunnen reageren. Op de hoeken van de salontafel bracht ze bescherming aan. En daarover hing ze het dikste tafelkleed dat ze kon vinden. Ze hield zichzelf verantwoordelijk voor het feit dat dit was gebeurd. Zij had dit moeten voorzien. Zij had dit kunnen voorkomen. Het vertelde haar dat ze nog beter moest uitkijken. Dat een ongeluk in een klein hoekje zat. En dat er geen weg terug was wanneer het zich aandiende.

Het maakte haar onrust alleen maar groter. Tegen haar man zweeg ze erover. De enkele keren dat ze geprobeerd had haar gedachten met hem te delen, was ze op onbegrip gestuit. Alsof haar bezorgdheid onredelijk was. Alsof ze gek was. Dat hij later bij haar wegging, had niet rechtstreeks iets met die angsten te maken, wel met het feit dat ze voortdurend aandacht aan Bo besteedde en niet aan haar man.

Toch waren die angsten er. Dag en nacht. Vaak putten ze haar uit. Ze zag echt overal onheil in. Ook toen Bo groter werd. Toen ze naar de crèche ging omdat haar nieuwe man dat beter vond voor haar sociale omgang. Ook toen ze voor het eerst naar de kleuterschool ging. Saskia probeerde overdag niet al te vaak na te denken over alles wat er mis kon gaan. Ze probeerde de zandbak niet als een gevaar te zien. Als Bo naar kleuterzwemmen ging met school, probeerde ze niet aan het water te denken. Ze duwde de gedachten aan de roekeloze zweminstructeurs ver weg. Zo ver als ze kon. Maar makkelijk was het niet.

Er waren dagen dat het voorgevoel groter was dan anders. Dan was ze de hele dag onrustig. Schrok ze op bij ieder onbestemd geluid. Was ze bang als de telefoon ging. Vaak wilde

ze niet opnemen, maar even later riep ze zichzelf tot de orde en berispte ze zichzelf om haar dwaze gedachten.

Als op zo'n dag de bel ging en ze niemand verwachtte, keek ze angstig naar de klok aan de muur. Ze vroeg zich af of dit het tijdstip was waarop Bo naar zwemmen was. Ze vroeg zich af of er politie aan de deur stond. Of dit het ogenblik was waarop haar wereld zou instorten. Soms vroeg ze zich af hoe ze dan zou reageren. Zou ze verstomd zijn? In shock? In tranen uitbarsten? Schreeuwen?

Ze wist het niet. Ze kon het zich niet voorstellen, al wilde ze dat wel. Ze wilde voorbereid zijn. Boven alles wilde ze voorbereid zijn. Want als ze voorbereid was, zou ze het misschien beter aankunnen. Dat wist ze bijna zeker.

Wim

Het was een vreemde dag geweest voor Wim. En wellicht was dat een understatement. Hij kon niet echt verwoorden hoe hij zich gevoeld had. In ieder geval was het geen dag zoals andere dagen. Dat hij de hele dag het gevoel had alsof hij niet helder kon nadenken, was iets wat hem vermoeid had. Hij had na een paar foute berekeningen een uitbrander gekregen van zijn baas. En hij wist dat die uitbrander terecht was. Hij wist heel goed dat hij zat te suffen, maar wat hij ook probeerde, hij kon dat futloze gevoel niet van zich afschudden. Sterker nog, hij had het idee dat hij iets wezenlijks over het hoofd zag, alsof er ergens een dossier lag waar hij dringend aandacht aan moest besteden, maar hoe hij alles ook naging, hij vond niet wat hij zocht. Het irriteerde hem en het droeg bij aan het gevoel dat hij niet goed in zijn vel zat. Meermaals had hij vandaag overwogen gewoon naar huis te gaan. Maar hij was niet echt ziek, hij was alleen maar moe. En dat vond hij onvoldoende reden om zich ziek te melden. Bovendien was het niet zo dat er thuis een oase van rust op hem wachtte. Kon hij maar eens bijslapen. Onbeperkt. Hij keek zo uit naar de momenten dat hij naar bed kon gaan. Hij wilde niets liever dan slapen. Maar ook dat was een karwei geworden, iets wat niet langer vanzelfsprekend was. En het zag er niet naar uit dat er snel verandering in de situatie zou komen.

Toen hij het kantoor verliet en in de warmte van de zon terecht kwam, zuchtte hij. Deze hittegolf leek geen einde te

kennen. Hij trok zijn vest uit en veegde het zweet van zijn voorhoofd terwijl hij naar het achterste gedeelte van de parkeerplaats liep, waar zijn auto in de volle zon stond te bakken. Hij was vanmorgen veel te laat geweest. Als hij vroeger was geweest, zoals op andere dagen, had hij zijn auto in de schaduw van de bomen kunnen parkeren. Nu zou hij de hitte van de auto moeten trotseren. Hij trok zijn das los en liep lusteloos naar de auto. Zodra hij het portier aan de bestuurderskant opendeed, sloeg de hitte hem in het gezicht. Vol afkeer wendde hij zijn hoofd af en liet de deur openstaan. Toen deed hij het portier achter zich open. Hij boog zich voorover en legde zijn vest op de achterbank. Terwijl hij gebukt stond, zag hij ineens de Maxi-Cosi op de achterbank. En in de Maxi-Cosi zat Fenne. Roerloos.

Een paar tellen lang keek Wim niet-begrijpend naar zijn zoon. Het duurde even voordat hij doorhad wat er aan de hand was. Fenne. In de auto. In deze hitte. Nee, ging het door hem heen. Nee, nee, nee! Het drong plotseling tot hem door. Zijn hart sloeg een tel over. Vanuit zijn gebogen positie greep hij de Maxi-Cosi vast en rammelde ermee. Maar de autogordels werkten tegen en Fenne reageerde niet. Wim aarzelde niet. Hij sprong uit de auto, liep in blinde paniek om de auto heen en gooide het portier aan Fennes kant open.

‘Fenne!’ Hij schreeuwde de naam van zijn zoon. Hij vreesde een afschuwelijk scenario, maar wilde er niet aan toegeven. Dit kon niet. Hij greep zijn zoontje bij zijn armen en deinsde bijna terug. De kilte die van zijn armpjes afstraalde ondanks de verschroeiende hitte die in de auto hing, deed hem wanhopen. Dit mocht niet. Hij rammelde Fenne door elkaar. Wilde dat hij zijn ogen opendeed, maar Fenne reageerde niet.

‘O mijn God, o mijn God’, prevelde Wim terwijl hij verslagen naar zijn zoon keek. Hij keek over de auto heen, zocht naar hulp. Naar iemand. Wie dan ook. Iemand die hem kon helpen. Die hem zou vertellen dat alles goed zou komen. Opnieuw dook hij de auto in, hield zijn vingers aan de hals van zijn zoontje. Tegen beter weten in zocht hij naar een hartslag. Wim keek radeloos naar Fenne zoals hij erbij lag in zijn Maxi-Cosi. Zijn gezichtje straalde een rust uit die hij nooit eerder bij hem had gezien. Het was een rust die Wim pijnigde. Dit was niet zijn Fenne. Fenne was niet rustig. Nooit. Wim boog zich over de Maxi-Cosi heen en trok de veiligheidsgordels los. Hij nam de Maxi-Cosi uit de auto en zette hem ernaast, in het beetje schaduw dat daar was. Wim greep wanhopig in zijn haar en schudde zijn hoofd. Dit kon niet. Dit mocht niet waar zijn. Hij greep naar zijn broekzak om zijn telefoon te pakken, maar hij herinnerde zich dat hij die niet bij zich had. Hij vloekte hartgrondig, keek over de auto heen, zocht hulp. Toen hij zijn collega Sam zag, liep hij snel naar haar toe. Sams glimlach verdween toen ze de paniek bij Wim opmerkte.

‘Vlug’, zei Wim. ‘Je telefoon. Mijn zoontje, Fenne, hij ademt niet meer.’

Sams ogen werden groot toen ze besepte wat Wim haar vertelde. Ze drukte de telefoon in Wims handen en liep naar de auto. Toen ze Fenne zag, sloeg ze ontsteld haar handen voor haar mond. Wim belde intussen de hulpdiensten. Op de automatische piloot sprak hij de woorden uit. Mijn zoontje. Dood. In de auto. Help mij. Alsjeblieft, help mij. Toen hij de telefoon uit had gezet, besepte hij plotseling dat hij het woord had gebruikt dat steeds maar door zijn hoofd weerklonk, maar waarvan de draagwijdte hem ontging. Fenne

was dood. Dat besef was hartverscheurend. Wim zakte moedeloos naast Sam door zijn knieën en boog zich over zijn zoon. Hij drukte zijn lippen tegen het koude voorhoofd van zijn zoontje. Wim sloot zijn ogen terwijl de angst als een golf over hem heen spoelde. Was dit zijn schuld? Was zijn zoon dood door hem? Het gegeven was te groot voor hem om te bevatten. Hij duwde zijn hand in zijn mond en beet erop. Zijn hoofd schudde steeds opnieuw. Het ongeloof drukte op zijn hart. De pijn verteerde hem van binnenuit.